

Soldaten och vampyren

Spökhistoria från Ryssland.

För länge sedan, när tsaren härskade i Ryssland, var soldaterna hemifrån långa tider. Men ibland kunde de få lov att resa hem vid vissa speciella tillfällen. En soldat hade fått permission just för att resa hem och vara med på sin systers bröllop. Men när han kom fram till familjegården möttes han bara av jämmer och sorg. Hans syster var sjuk intill döden och låg till sängs, blek och matt. Soldaten undrade så klart vad som hade hänt. Hans gråtande föräldrar förklarade att det i trakten funnits en trollkarl som för någon månad sedan dött, men återvänt som en vampyr. Det var han som sugit både blod och liv ur system. De anade alla att vampyren skulle återvända vilken natt som helst för att avsluta sitt onda dåd. ”Men varför har ingen gjort slut på detta monster?” undrade soldaten. ”Om natten är han så stark att ingen rår på honom”, förklarade mannen som system skulle gifta sig med. ”Och ingen vet var han ligger gömd om dagen.” Soldaten tänkte en stund medan han såg på sin syster. ”Likväl måste någon stoppa honom”, sade han. ”Det kan lika gärna vara jag.” Så tog han sin sabel och gick ut i natten innan någon hann hindra honom.

Soldaten visste inte var han kunde tänkas hitta vampyren, men han valde att vandra de allra mörkaste och ensligaste stigarna den natten. Plötsligt hörde han hur någon gick alldeles bredvid honom och han kände lukten av jord och mögel. Han förstod att han fått sällskap av vampyren. Han stannade och gjorde ett tecken han lärt sig under sina resor, ett hemligt tecken som bara trollkarlar gör till varandra.

”Var hälsad, broder!” utbrast vampyren. ”Varför vandrar du på mina ensliga vägar?” ”Jag har hört att du har löst hemligheten med att övervinna döden”, sade soldaten. ”Det stämmer”, svarade vampyren. ”Genom att dricka människoblod, lite varje natt, slinker jag lätt ur dödens grepp. Igår kväll stal jag livsblodet från en ung kvinna här i byn och när gryningen kommer är det slut på henne, men jag lever vidare!”

Soldaten ville veta mer om detta och vampyren tog med honom till sin grav i en glänta i skogen. ”Jag känner att gryningen kommer och jag måste gå till min vila, men jag hinner visa dig ändå”, sade vampyren och plockade fram en liten flaska från en ficka i sin rock. Flaskan var fylld med blod som glödde i månskenet. ”Om jag dricker detta nu innan solen går upp blir jag åter en vanlig man nästa natt, och flickan får ta min plats som odöd”, skrattade vampyren. ”Så för att bota henne måste blodet tillbaka till henne?” undrade soldaten. ”Inte bara det!” svarade vampyren. ”Jag måste också bli helt förintad. Men allt det där

hade du vetat om du varit en riktig trollkarl och för din falskhet ska jag nu slita dig i stycken!”

Med de orden kastade sig vampyren över soldaten, som hade väntat sig att bli avslöjad när som helst. Han hade sin sabel redo och gick lös med den på vampyren. Det blev en hård kamp med monstret, men så snart tupparna gol och solen började titta fram över trädtopparna tappade vampyren sin kraft och föll till marken. Soldaten stoppade på sig blodflaskan och började sedan det gruvliga arbetet med att hugga trollkarlens kropp i småbitar. Soldaten visste nämligen att varje liten del av en vampyrs kropp måste förintas för att den helt ska dö. Därför byggde han ett bål och slängde trollkarlens kroppsdelar på elden. Men när lågorna började förtära monstrets kött förvandlades det till en mängd ormar, paddor, ödlor, spindlar och maskar som försökte krypa ner från bålet. Det här var inga riktiga djur utan det sista av vampyrens onda väsen som försökte fly. Men soldaten motade tillbaka dem alla i elden med sitt svärd och efter några timmar fanns bara aska kvar. Den askan spred han för vinden i de fyra väderstrecken och återvände hem till familjegården. Försiktigt hällde han blodet över de sår som vampyren gett hans syster och nästan genast återvände färgen till hennes kinder. Efter bara en dag var hon lika pigg och glad som alltid och man kunde fira bröllop som man aldrig firat tidigare i den byn!